

Розділ 1. Незнайомець у високому капелюсі

Ярмарок, наче казан з окропом на сильному вогні, клекотів і шумував. Сотні торговців охриплими головами вихваляли свій товар, а тисячі покупців снували поміж ятками, тішачи себе надією знайти потрібну річ за невисоку ціну. Базарні стражники, розморені спекою, тупилися до стін будівель, якими розливалася темною чорнильною плямою післяполуднева тінь.

Агенти таємної поліції його величності Брайдокса XIII теж на сонце не витикалися, а спостерігали за базарним вируванням із прохолодних схованок, влаштованих у крамницях найлояльніших громадян Білонерії. Увагу шпигунів сьогодні привернув худорлявий довготелесий чоловік у неймовірно високому капелюсі. Через плече у нього висіла похідна сумка. З усього виходило, що незнайомець шукає хоч якогось місця, де б прилаштувати свій крам, але його надії поповнити численні ряди продавців здавалися більш ніж примарними — о цій порі всі ятки були зайняті.



Однак незнайомиць надії не втрачав і після кількоххвилинної розмови з якимось торговцем солодощами таки прилаштувався за його столом. Та не встиг він і слова вимовити, як наспіли базарні стражники, скрутили його й поволокли до поліцейського управління. Останні два роки арешти в Білонерії стали звичною справою, тому ніхто на бідолаху особливої уваги не звернув.

Незнайомиць не опирався, чим неймовірно здивував стражників, які поривалися дати йому стусана чи хоча б запотиличника і все ніяк не могли цього зробити. Високий чоловік так спритно ухилився від міцненьких кулаків спантеличених стражників, що здавався не людиною, а безтілесним духом.



Його провели відразу ж до канцелярії поліцейського управління Брайдобурга, де сидів, немовби прикутий до свого стола, начальник таємної поліції генерал-капітан Штупак.

— Хто такий? — строго запитав генерал-капітан у своїх підлеглих, киваючи на незнайомця.

— Є припущення, що то шпигун, — відказав один зі стражників.

— Гм... То він нічого такого не робив? — замислено проказав Штупак. — Що, навіть отрути в криниці не сипав?

— Не сипав. Але ми гадаємо, що він цілком на таке здатний, — озвався інший стражник.

— Молодці! Пильність — понад усе, — похвалив Штупак своїх підлеглих. — Можете йти.

Стражники потопталися трохи, але винагороду за спійманого чужинця просити не стали. Надто вже непевною була їхня справа.

— Дозвольте сісти? — чемно поцікавився високий незнайомиць у генерал-капітана. — Чесно кажучи, почуваюся трохи втомленим...

— Посидіти у тюрмі, чоловіче, ти завжди встигнеш, — ехидно кинув Штупак. — Відповідай, хто ти такий?

— Може, я все-таки сяду, а то у вас шия заболить на мене знизу вгору дивитися, — сказав незнайомиць і, не чекаючи запрошення, сів. — Моє ім'я навряд чи щось вам скаже, але для протоколу запишіть: Маркус Зубус, громадянин Антихляпії, тимчасовий уповноважений у справах сміхової політики. Ось, до речі, документи. Можете подивитися.

— Ну, документів я й сам тобі можу багато різних показати, — пробурчав генерал-капітан, беручи по-важну синю книжечку до рук.

Документ, як і годиться, був виконаний на якісному папері й виглядав навіть кращим за справжній. Генерал-капітан Штупак підозрював, що паспорт підроблений, але заява незнайомця, який назвався Маркусом Зубусом, його спантеличила. Та що там спантеличила — вибила з колії! Адже у Білонерії з Антихляпією відносини були особливими. Брайдокс XIII забороняв своїм службам конфліктувати з антихляпійськими шпигунами, щоб не псувати і так не дуже добрі відносини з королем Папарарадоксусом II — чоловіком, повністю позбавленим почуття гумору, а тому дуже нервовим і вельми вразливим. Звичайно ж, розвідки інших країн, знаючи це, спокушалися нагодою видавати своїх агентів за антихляпійських.

Штупак опинився у доволі-таки непевній ситуації, бо якщо незнайомиць виявиться антихляпійцем, то можливі великі неприємності. Відпустити його з миром — розповідь, паразит, про грубе поводження стражників, посадити до в'язниці — будуть шукати, і це врешті-решт призведе до міжнародного конфлікту.

— А що це там таке у тво... у вашій сумці? — запитав Штупак, щоб хоч якось заповнити незручну для нього паузу.

— Ви однаково не повірите, — посміхнувся Маркус Зубус.

— А все ж? — наполог Штупак.

— Там — кольоровий сміх.



— Контрабанда?! — стрепенувся генерал-капітан. Зізнання затриманого його неабияк втішило. Принаймні тепер вони обидва в незручному становищі, а отже, з'явився шанс домовитись.

— Буду відвертим із вами, але такі речі навіть антихляпійцям з рук не сходять.

— Чи ж я не знаю? — лагідно усміхнувся затриманий. — Але я нічого не міг із собою вдіяти. Ви мене розумієте?

— І ви збиралися торгувати цим на ярмарку?

— А чим погане місце? Людно — швидше продам. Та й зручно стояти.

— Гаразд. Бачу, ви просто граєтесь зі мною. У такому разі мені доведеться вас затримати. — Штупак